

NAČO SÚ PRINCEZNEJ AMERIKY LUXUS A MOC,
KEĎ NEMÔŽE MILOVAŤ, KOHO CHCE?

Katharine McGee

AMERICKÁ PRINCEZNÁ

COO
BOO

Americká princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Katherine McGee
Americká princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Katharine McGee
AMERICKÁ
PRINCEZNÁ

Z angličtiny preložila Zuzana Smolinská

COO
BOO

Pre Alexa

PROLÓG

Príbeh americkej revolúcie a zrodu americkej monarchie, samozrejme, dobre poznáte.

Možno si oboje pamätáte z obrázkových kníh, ktoré ste čítali ako deti. Alebo zo svojich školských predstavení – kto z vás nechcel hrať kráľa Georgea alebo kráľovnú Marthu, a skončil v úlohe ovocného stromu alebo dačoho podobného? Ten príbeh poznáte z piesní a filmov a učebníc dejepisu alebo z letného výletu do Washingtonského paláca.

Ten príbeh ste počuli určite už toľkokrát, že by ste ho vedeli vyrozprávať aj sami: ako po bitke pri Yorktowne pokľakol Plukovník Lewis Nicola pred generálom Georgeom Washingtonom a úpenlivo ho prosil, aby sa pre dobro celého národa stal prvým americkým panovníkom.

Prirodzene, generál súhlasil.

Historici zbožňujú polemizovať o tom, či by sa v nejakom paralelnom vesmíre veci boli bývali vyvinuli inak. Čo ak by bol generál Washington odmietol a chcel byť radšej voleným zástupcom? Premiérom, prípadne by prišiel s niečím úplne novým – napríklad by sa bol býval stal prezidentom. V takom prípade by sa americkým príkladom inšpirovali aj iné národy – Francúzi a Rusi a Prusi, Rakúsko-Uhorsko aj Čína – postupne by zanechali monarchistické zriadenie a vykročili by v ústrety novej ére demokracie.

My však vieme, že k ničomu takému nedošlo. A vás predsa nejaký vymyslený príbeh nezaujíma. Vás, naopak, zaujíma, čo bolo ďalej. Ako Amerika

vyzerá dvestopäťdesiat rokov po tom; keď sú potomkovia kráľa Georgea I. stále na tróne.

Je to príbeh obrovských tanečných sál a tajných chodbičiek. Príbeh o tajomstvách, škandáloch, láske a zlomených srdciach. Je to príbeh najslávnejšej rodiny na svete, ktorá hrá svoje rodinné drámy na tom najväčšom javisku zo všetkých.

Príbeh americkej kráľovskej rodiny.

1

BEATRICE

Súčasnosť

Rodokmeň princeznej Beatrice siahahal až do desiateho storočia. Je pravda, že len zo strany kráľovnej Marthy, ale na tento fakt sa väčšinou príliš nepoukazovalo, hoci sa nedalo poprieť, že kráľ George I. nebol ničím viac než ambicióznym plantážnikom z Virginie, ktorý sa dobre oženil a ešte lepšie bojoval na bojisku. Dokonca natoľko dobre, že pomohol Amerike dosiahnuť nezávislosť, za čo ho jeho národ odmenil korunou.

Cez Marthu však mohla Beatrice sledovať svoj pôvod cez štyridsať generácií. Medzi predkami mala kráľov a kráľovné, arcivojvodov, učencov aj vojakov; dokonca aj jedného svätého. Pri pohľade do minulosti sa môžeme mnohému priučiť, často jej pripomínal otec. Nikdy nezabúdaj, odkiaľ pochádzaš.

Zabúdanie bolo náročné – napríklad ak ste si rovnako ako Beatrice niesli mená svojich predkov so sebou: Beatrice Georgina Fredericka Louise z rodu Washingtonovcov; americká princezná.

Keď na ňu jej otec, jeho veličenstvo kráľ George IV., pozrel, inštinktívne sa vystrela, aby lepšie počula hlavného komorníka, ako rozpráva o plánoch na zajtrajší Kráľovnin ples. Ruky mala zložené na strohej ceruzkovej sukni, nohy prekrížené v členkoch. Pretože – driloval ju jej učiteľ etikety pomocou pravítka, ktorým ju udel po zápästiach pri každom zaváhaní – dáma si nikdy nemá prekladať nohu cez nohu. Do Beatrice vtĺkali pravidlá obzvlášť prísne; nebola len princeznou – mala sa stať prvou ženou

v histórii, ktorá zasadne na americký trón. Prvá vládnuca americká kráľovná – nie len manželka panovníka.

Ak by sa bola narodila pred dvadsiatimi rokmi, v následníctve by ju preskočili a trón by patrila jej bratovi Jeffovi. Jej starý otec však túto stáročia uplatňovanú zvyklosť zrušil, a tak platilo, že trón zdedí najstaršie dieťa, nie nutne najstarší syn.

Beatrice pohľadom pomaly prešla po konferenčnom stolíku pred sebou: bol zahádzaný papierikmi a šálkami s dávno vychladnutou kávou. Práve dnes bolo posledné stretnutie Kabinetu, kým sa opätovne zíde v januári. Preto bolo dnešné zasadnutie plné koncoročných správ a siahodlhey dokumentácie s rozličnými analýzami.

Rokovania Kabinetu sa vždy odohrávali práve tu, v Hviezdnej sieni, pomenovanej podľa pozlátených hviezd zdobiacich modré steny a podľa slávneho okenného otvoru v tvare hviezdy na strope. Práve cezeň do miestnosti prúdilo zimné slnečné svetlo, lákajúc zúčastnených von. To však nebol prípad Beatrice. Zriedka sa jej podarilo dostať sa na vzduch; teda okrem tých dní, keď vstala ešte pred svitaním a zúčastnila sa na otcovom behu cez ulice hlavného mesta, s kráľovskou ochrankou v závese.

Na chvíľocku sa zamyslela, čo asi práve robia jej súrodenci. Možno sa už vrátili z výletu po Východnej Ázii. Samantha a Jeff – o tri roky mladšie dvojčatá – boli nebezpečná dvojica. Živí a spontánni, vždy s plnou hlavou hlúposti a, nanešťastie, možnosťou tieto hlúposti často realizovať. Teraz, pol roka po maturite, bolo jasné, že ani jeden z nich netuší, čo so sebou – teda okrem oslavovania skutočnosti, že už majú osemnásť a môžu legálne piť.

Od dvojčiek sa vlastne nikdy nič neočakávalo. Všetky očakávania, a nielen tie rodinné, sa vždy ako svetlo reflektorov sústreďovali výlučne na Beatrice.

Hlavný komorník konečne dokončil svoju správu. Kráľ dôstojne prikývol a vstal: „Vďaka, Jacob. Pokiaľ je to na dnes všetko, toto stretnutie možno považovať za ukončené.“

Všetci sa zdvihli a začali sa trúsiť z miestnosti von, klebetiac o zajtrajšom plese a plánoch na prázdniny. Zdalo sa, že dočasne odložili svoje tradičné politické rozpory – kráľ udržiaval Kabinet rovnomerne rozdelený medzi federalistov a demokratických republikánov. Beatrice však bolo celkom jasné, že politické vášne vzplanú v novom roku s novou intenzitou.

Jej osobný strážca, Connor, nazrel dovnútra zo svojho stanovišta spoza dverí, kde stál vedľa kráľovho ochrankára. Obaja muži patrili k prestížnym jednotkám gardy Revere, ktorej dôstojníci zasvätili život ochrane Koruny.

„Beatrice, mohla by si, prosím, na minútu zostať?“ spýtal sa otec.

Princezná už-už chcela nasledovať členov Kabinetu von zo siene, no zastala. „Samozrejme.“

Otec sa opäť posadil; Beatrice urobila to isté.

„Ešte raz sa ti chcem poďakovať za pomoc s nomináciami,“ povedal. Obaja pozreli na papier na stole s menami vytlačenými v abecednom poradí.

„Teším sa, že si ich prijal.“

Na ďalší deň sa mala konať pravidelná sviatočná párty, Kráľovnin ples, pomenovaný podľa prvého Vianočného plesu, na ktorom kráľovná Martha apelovala na Georgea I., aby povýšil do šľachtického stavu desiatky Američanov aktívnych v Revolúcii. A táto tradícia pretrvala až do súčasnosti. Preto každoročne americký kráľ pasoval pri tejto príležitosti do rytierskeho stavu Američanov, ktorí sa vyznamenali v službe svojej vlasti. A po prvýkrát dovolil Beatrice vybrať kandidátov, ktorým sa malo dostať tejto pocty.

Kým sa princezná stihla spýtať otca, prečo s ňou chcel hovoriť osamote, ozvalo sa jemné zaklopanie na dvere.

Do miestnosti vstúpila Beatricina matka a kráľ si očividne vydýchol úľavou.

Kráľovná Adelaide sa mohla pochváliť vznešeným pôvodom z oboch strán. Kým sa vydala za panovníka, bola dedičkou vojvodstiev Canaveral a Savannah, preto ju prezývali Dvojitá vojvodkyňa.

Adelaide vyrástla v Atlante a nikdy nestratila svoj éterický južanský šarm. Každé jej gesto prezrádzalo vrodenu eleganciu: ako nakláňala hlavu, keď sa usmiala na dcéru; vytočenie zápästia, keď si sadala do kresla z orechového dreva po pravici Beatrice. V bohatých hnedých vlasoch jej svietili karamelové pramene, ktoré si každé ráno natáčala a upevňovala čelenkou.

Keďže tu teraz boli obaja rodičia, Beatrice mala pocit, že bude čoskoro musieť odolávať nejakému útoku.

„Ahoj, mami,“ pozdravila mierne zmätene. Kráľovná sa zvyčajne na politických diskusiách nezúčastňovala.

„Beatrice, tvoja matka a ja sme dúfali, že by sme si mohli pohovoriť o budúcnosti.“

Princeznú to zarazilo. O budúcnosti predsa premýšľala neustále.

„V osobnejšej rovine,“ objasnila kráľovná. „Premýšľali sme, či náhodou v tvojom živote nie je... niekto špeciálny.“

Beatrice to vystrašilo. V podstate tento typ rozhovoru skôr či neskôr očakávala a snažila sa naň čo najlepšie mentálne pripraviť. Len nepredpokladala, že by k nemu mohlo prísť už takto skoro.

„Nie, nie je,“ uistila rodičov. Tí neprítomne prikývli; obaja vedeli, že s nikým nechodí. *Celá* krajina to predsa vedela.

Kráľ si odkašľal. „S tvojou matkou veríme, že je možno čas, aby si si začala hľadať budúceho partnera. Niekoho, s kým strávíš zvyšok života.“

Jeho slová sa odrážali ako ozvena od stien siene.

Beatrice nemala prakticky žiadne skúsenosti tohto charakteru – niežeby sa rôzni zahraniční kráľovskí synáčikovia v jej veku o nič nepokúšali. K druhému rande sa však prepracoval iba princ Nikolaos z Grécka. Rodičia ho dotlačili k výmennému programu na Harvarde na jeden semester,

očividne dúfajúc, že sa tí dvaja do seba bláznivo zamilujú. Beatrice sa s ním naozaj chvíľku stretávala, aby obe rodiny potešila, ale napokon z toho nič nebolo. A to bol Nikolaos ako mladší syn z kráľovskej rodiny jeden z mála mladých mužov *vhodných* na to, aby si s nimi Beatrice vyšla. Budúca vládkyňa si mohla zobrať jedine niekoho so vznešeným pôvodom.

Princezná vždy vedela, že nemôže začať chodiť s nesprávnou osobou – že nesprávnou osobu nesmie ani len pobožkať, hoci všetci ostatní v škole očividne touto prekážkou netrpeli. Bolo to však pochopiteľné – kto by už len chcel vidieť svojho budúceho monarchu, ako sa omámený alkoholom trápne tacká zo školskej párty, zavesený do bohvieakoho?

Nie, nie, bolo oveľa bezpečnejšie, ak nemal dedič trónu žiadnu sexuálnu minulosť, po ktorej by pásli bulvárni novinári: žiadni ex, ktorí by spôsobovali problémy alebo predávali súkromné tajomstvá verejnosti. V Beatricinom vzťahu to nemohlo byť ako na kolotoči. Keď raz začne s niekým chodiť, bude to okamžitý happyend; budú stále šťastní, stabilní a budú to myslieť od začiatku vážne.

V takejto situácii bolo v podstate jednoduché držať sa od celej záležitosti so vzťahmi bokom.

Tlač celé roky vychvaľovala Beatrice pre jej obozretnosť, čo sa týkalo jej povesti. Ale odkedy v júni oslávila dvadsiate prvé narodeniny, všimla si, že sa tón, akým sa komentuje jej ľúbostný život, zmenil. Namiesto slov ako „zanietená“ a „počestná“ ju začali novinári označovať ako osamelú a poľutovaniahodnú – či ešte horšie, frigidnú. Ak nikdy nezačne s nikým chodiť, sťažovali sa, ako sa chce vydať a, predovšetkým, ako chce splniť tú extrémne dôležitú úlohu – zabezpečiť budúceho dediča trónu?

„Nemyslíte si, že je na to ešte trochu priskoro?“ spýtala sa Beatrice. Uľavilo sa jej, keď počula, že jej hlas znie celkom pokojne. Prečo by aj nie – veď bola roky trénovaná ukrývať pocity pred zrakmi verejnosti.

„Ja a tvoj otec sme sa brali v tvojom veku... A o rok neskôr som už čakala teba,“ pripomenula jej kráľovná. Naozaj strach naháňajúca myšlienka!

„Veď to bolo pred dvadsiatimi rokmi,“ protestovala Beatrice. „Odo mňa predsa nikto neočakáva... chcem tým povedať... dnes je už iná doba.“

„Samozrejme, nesnažíme sa tým povedať, že by si sa už zajtra mala ponáhľať pred oltár. Len chceme, aby si o týchto veciach začala premýšľať. Nebudú to pre teba jednoduché rozhodnutia a my ti chceme pomôcť.“

„Pomôcť?“

„Boli by sme veľmi šťastní, keby si bola ochotná stretnúť sa s niekoľkými mladými mužmi. Pozvali sme ich na zajtrajší ples.“

Kráľovná vytiahla z elegantnej aktovky spis s farebnými záložkami a podala ho dcére.

Každá záložka bola označená menom: lord José de Moraga, budúci vojvoda z Orange; lord Matthew Albright, budúci vojvoda z Ozarks; lord Theodore Eaton, budúci vojvoda z Bostonu.

„Snažite sa mi niekoho dohodiť!“

„Len sa ti snažíme ponúknuť určité možnosti. Predstaviť ti mladých mužov, ktorí by sa k tebe mohli hodiť.“

Beatrice otupene prebehla niekoľko strán. Boli plné informácií: rodokmene, fotografie, prepisy školských vysvedčení; dokonca aj výška a váha každého kandidáta.

„Dal si si ich preveriť?“

„Čože? Nie!“ Kráľ sa šokovane ohradil voči tvrdeniu, že by zneužil svoje privilegované postavenie. „Títo mladí muži a ich rodiny nám informácie poskytnú dobrovoľne. Vedia, o čo tu ide.“

„Takže ste sa s nimi už rozprávali,“ sucho skonštatovala Beatrice. „A odo mňa zajtra chcete, aby som týchto... *potenciálnych manželov*... na ples vyspovedala?“

Matka nesúhlasne zdvihla obočie „*Vyspovedala* znie tak neosobne. Nežiadame nič viac, než aby si sa s nimi pohovárala; aby si ich trochu spoznala. A ktovie? Možno tá niektorý z nich príjemne prekvapí.“

„Možno skutočne nezaškodí trocha ich vyspovedať,“ priznal kráľ. „Beatrice, kohokoľvek si vyberieš, bude to prvý manžel americkej kráľovnej. Manželstvo s vládnucim monarchom je práca na plný úväzok.“

„Navyše práca, ktorá sa nikdy nekončí,“ pridala sa kráľovná.

Do siene oknom prenikli smiech a veselá vrava, nesúce sa z Mramorového nádvorja. Jeden z hlasov sa statočne pokúšal prehlušiť okolitý rámus. Zrejme nejaká škola využila posledný deň pred prázdninami na exkurziu. Tí tínedžeri dole nemohli byť oveľa mladší od Beatrice – no napriek tomu sa jej zdali neprekonateľne vzdialení.

Palcom prebehla po záložkách spisu. Obsahoval len dvanásť mien.

„Tento spis je dosť tenký,“ povedala mierne.

Samozrejme, vždy jej bolo jasné, že bude loviť v malom rybníčku; že jej možnosti budú značne obmedzené. Situácia nebola natoľko zlá ako pred sto rokmi, keď manželstvo panovníka predstavovalo výlučne verejnú, nie súkromnú záležitosť. Aspoň sa nebude musieť vydávať, aby upevnila nejaké staronové spojenectvo.

Napriek tomu sa jej však vzdalo príliš smelé dúfať, že by bol na zozname niekto, do koho by sa mohla úprimne zamilovať.

„Tvoj otec a ja sme si dali naozaj záležať. Mnohí naším sitom neprešli,“ poznamenala láskavo matka.

Kráľ prikývol: „Je tu niekoľko veľmi dobrých možností, Beatrice. Každý z mladých mužov v tomto spise je rozumný a ohľaduplný. A z dobrej rodiny. Ten typ, ktorý ťa bude podporovať a nebude myslieť na svoje ego.“

Z dobrej rodiny. Beatrice presne vedela, kam tým mieria. V ponuke sa nachádzali iba synovia a vnuci z najurodzenejších amerických šľachtických rodov, aj to len preto, že zahraniční princovia približne v jej veku – ako napríklad Nikolaos, prípadne Charles zo Šlezvicka-Holštajnska alebo veľkvojvoda Pieter – už boli vyškrtnutí.

Beatrice preskakovala pohľadom z otca na matku a zase naspäť.

„Čo ak môj budúci manžel ale na tomto zozname nie je? Čo keď sa nechcem vydať za *žiadneho* z nich?“

„Ale veď *žiadneho* z nich zatiaľ nepoznáš,“ prerušil ju otec. „Navyše, aj nás dvoch dali dokopy rodičia a pozri, ako dobre to dopadlo!“ Nato sa láskyplne pozrel na manželku.

Beatrice musela uznať, že v tomto má pravdu. Matku si takisto vybral zo zoznamu vopred schválených možností. Pred svadbou sa videli len zopárkrát. Napriek tomu sa však postupne z tohto politického manželstva stala skutočná romanca.

Snažila sa zvážiť možnosť, že sa rodičia nemýlia: žeby sa pokojne mohla do jedného z mladých mužov na tomto hrozivo kratučkom zozname zaľúbiť.

Nezdalo sa to však pravdepodobné.

Prirodzene, *žiadneho* z nich zatiaľ nestretla – no vedela si pomerne dobre predstaviť, čo asi boli zač: tento typ rozmazaných a egocentrických mladíkov okolo nej krúžil celé roky. Presne ten typ chlapcov, ktorých na Harvarde taktne odmietala, keď ju pozývali na párty alebo večierky jednotlivých univerzitných spoločností. A presne ten typ chlapcov, ktorí pri pohľade na ňu videli len korunu.

Niekedy si Beatrice pomyslela, že v nej v skutočnosti ani vlastní rodičia nevidia nič iné.

Otec sa dlaňami oprel o konferenčný stolík. Na jeho opálených rukách vynikali dva prstene: jednoduchá zlatá obrúčka a hneď vedľa ťažkopádny prsteň s Veľkou pečaťou Ameriky. Jeho dva záväzky: voči manželke a krajine.

„Vždy sme dúfali, že sa budeš môcť vydať z lásky, a zároveň za niekoho, kto dokáže naplniť požiadavky, ktoré prináša tvoje postavenie,“ povedal jej. „Za niekoho, kto by bol správnu voľbou pre teba aj Ameriku.“

Beatrice zachytila nevyslovený podtext: ak nedokáže nájsť muža, ktorý vyhovie v oboch kategóriách, krajina má prednosť. Najpodstatnejšie

bolo zobrať si niekoho, kto bude túto rolu zvládať, nie nasledovať voľbu srdca.

Úprimne povedané, Beatrice to s voľbami srdca vzdala už dávno. Jej život jej vlastne nepatril; jej voľby neboli nikdy tak celkom jej vlastnými – to vedela už od detstva.

Tak jej to na smrteľnej posteli povedal starý otec, kráľ Edward III. Tá spomienka sa jej navždy vryla do pamäti. Sterilný pach nemocnice, žiarivožlté osvetlenie, to, ako starý otec kategoricky poslal všetkých ostatných von z miestnosti, keď zavrčal svojím charakteristickým spôsobom: „Musím sa s Beatrice porozprávať osamote.“

Zomierajúci panovník zobral princeznine malé dlane do svojich krehkých rúk. „Kedysi monarchie existovali na to, aby ľudia slúžili panovníkovi. Dnes panovník slúži ľuďom. Pamätaj si, že byť z rodu Washingtonovcov a zasvätiť svoj život tomuto národu je ctou a privilégiom.“

Beatrice vážne prikývla. Vedela, že je jej povinnosťou uprednostniť vždy dobro krajiny; každý jej to opakoval azda od momentu, keď sa narodila. Dokonca slová *V službe Bohu a krajine* boli namaľované aj na stenách jej detskej izby.

„Od tohto momentu budeš už vždy dvoma osobami: dievčaťom menom Beatrice a tou Beatrice, ktorá raz zdedí trón. Keď budú tieto dve osoby túžiť po rozdielnych veciach,“ povedal starý otec so všetko vážnosťou, „koruna musí vždy vyhrať. Vždy. Sľúb mi to.“ Prstami jej zovrel dlaň s prekvapujúcou silou.

„Sľubujem,“ zašepkala Beatrice. Nevedela si spomenúť, či to slovo vyslovila vedome; mala pocit, akoby ho nejaká vyššia sila, možno duch Ameriky, vytlačila priamo z jej hrude.

Beatrice túto posvätnú prísahu dodržiavala; vedela, že sa vždy bude ako hrozba týčiť nad jej budúcnosťou. Ale tá náhlosť situácie a rodičia, ktorí očakávali, že si manželka bude vyberať už *zajtra* a z takej vymedzenej skupiny kandidátov, jej vzali dych.

„Sama vieš, že tento život nie je jednoduchý,“ povedal jej otec láskavo. „Že zvonku často pôsobí úplne ináč, než akým v skutočnosti je. Beatrice, preto je také kľúčové nájsť si toho správneho partnera, ktorý by po tejto ceste kráčať s tebou. Nieкого takého, kto by ti pomohol so všetkými výzvami a tešil sa zo spoločných úspechov. Ja a tvoja matka sme tím. Bez nej by som toto všetko nikdy nebol dokázal.“

Beatrice sťažka preglgla. Dobré teda. Pokiaľ sa má vydať pre dobro svojej krajiny, prečo sa *nepokúsiť* vybrať si z možností, ktoré navrhujú rodičia?

„V poriadku. Poďme si teda prejsť ten zoznam spolu,“ povedala napokon a otvorila fascikel na prvej strane.

2

NINA

Nina Gonzalezová hlučne vybehla po schodoch v zadnej časti prednáškovej sály a zamierila na svoje tradičné miesto v mezaníne. Pod ňou sa rozprestierala miestnosť plná červených stoličiek s pripevnenými drevenými doskami. Takmer všetky miesta boli obsadené. Úvod do svetových dejín bol totiž povinným predmetom pre všetkých prvákov na Kráľovskej univerzite: podľa dekrétu kráľa Edwarda I., ktorý univerzitu v roku 1828 založil.

Keď si vyhrnula rukávy flanelovej košele, na zápästí jej zasvietili ostré línie tetovania – čínsky znak pre *priateľstvo*. Samantha trvala na tom, aby týmto spôsobom oslávili svoje osemnásť narodeniny. Samozrejme, Sam s tetovaním nikto nemohol vidieť, takže musela svoj čínsky znak schovať na delikátnejšie miesto.

„Dnes ideš, však?“ naklonila sa k Nine jej kamoška Rachel Greenbaumová.

„Dnes večer?“ Nina si mimovoľne zastrčila prameň tmavých vlasov za ucho. Chutný chalan sediaci na konci radu sa snažil upútať jej pozornosť, no ona ho úspešne ignorovala. Až príliš jej pripomínal toho, na ktorého sa zatiaľ neúspešne pokúšala zabudnúť.

„Stretávame sa v klubovni a chceme pozeráť prenos z Kráľovninho ple-su. Spravila som čerešňové tortičky, také isté, ako budú mať na plese, a presne podľa receptu z Washingtonovskej kuchárky. Dokonca som kúpila čerešne priamo v palácovej darčekovej predajni, takže je to celkom autentické,“ rozhovorila sa Rachel nadšene.

„To znie úžasne.“ Čerešňové tortičky boli svetoznáme – v paláci sa už po celej generácii podávali na každej záhradnej párty a ples. Nine prebleslo hlavou, čo by asi Rachel povedala, keby vedela, ako Washingtonovci tortičky v skutočnosti neznášajú.

Úprimne, ak by Rachel chystala barbecue alebo tacos, bolo by to autentickéjšie. Tieto veci kráľovská rodina jedávala až šokujúco často.

„Takže prídeš?“ naliehala Rachel.

Nina sa pokúsila vystrúhať výraz čo najúprimnejšej ľútosti. „Nemôžem. Vlastne dnes makám.“ V rámci svojho štipendijného programu upravovala knihy v policiach univerzitnej knižnice. Aj keby však mala voľno, vôbec ju nelákalo sledovať ples. Párkrát na ňom sama bola a v podstate sa tam dialo dookola to isté.

„Netušila som, že je knižnica v piatok večer *otvorená*.“

„Možno by si sa mala pridať. Piatoci sa ešte drvia na štátnice. Možno sa zoznámíš,“ provokovala Nina.

„To si celá ty, veriť, že v knižnici narazíš na niekoho použiteľného,“ pokrútila Rachel hlavou a vzdychla si: „Som zvedavá, v čom sa dnes princezná Beatrice ukáže. Pamätáš si tú róbu z minulého roku? Tú so šifonom cez dekolt? Bolo to *také* elegantné!“

Nina sa vlastne o kráľovskej rodine nechcela baviť; špeciálne nie s Rachel, ktorá ňou bola trochu posadnutá. Raz dokonca Nine povedala, že svoju zlatú rybičku pomenovala Jefferson – vlastne postupne každú zo svojich desiatich zlatých rybičiek. Pre svoju hlboko zakorenenú lojalitu voči Samanthe sa napokon ozvala: „A čo Samantha? Tá tiež vždy vyzerá prekrásne.“

Rachel čosi vágne a nesúhlasne zamrmlala a snažila sa obísť otázku mlčaním. Celkom typická reakcia. Celý národ zbožňoval svoju budúcu kráľovnú Beatrice, teda okrem skupiny reakcionárskych sexistov, ktorí stále útočili na Zákon o následníctve. Tí Beatrice nenávideli jednoducho len z toho dôvodu, že si dovoľila byť ženou, ktorá zdedí trón – a ten mal

predsa vždy prináležať mužom. Predstavovali síce menšinu, boli však zá-
kerní a hlasní: trollovali na internete a snažili sa vypísať princeznú, keď
vystupovala na politických mítingoch.

Ak väčšina národa Beatrice milovala, prakticky každý sa nadchýnal jej
bratom Jeffersonom. Bol jediným chlapcom v kráľovskej rodine, a tak sa
zdalo, že mu je svet ochotný odpustiť čokoľvek. Nina sa však do tejto ka-
tegórie nemienila zaradiť.

Pokiaľ išlo o Samanthu... V tom najlepšom prípade ju ľudia považova-
li za zábavnú. V tom horšom – a to bolo oveľa častejšie – ju nahlas odsu-
dzovali. Problém bol, že ju *nepoznali*. Nie tak ako Nina.

Od rozhovoru ju zachránil profesor Urquhart, ktorý sa ťažkopádny-
mi krokmi prišuchtal ku katedre. Sálou sa rozľahol šum a ruch a zvuk otvára-
nia laptopov. Nina bola asi tým posledným študentom, ktorý si stále písal
poznámky do zošita. S ceruzkou v ruke a nachystanou novou stranou po-
zerala s očakávaním hore. Lúče slnečného svetla prechádzali cez okná
a osvetľovali čiastočky prachu vo vzduchu.

„Ako sme už spomínali, politické aliancie na konci storočia boli typicky
bilaterálne a pomerne ľahko padali – preto sa mnohé z nich začali upevňo-
vať manželskými zväzkami,“ začal profesor Urquhart. „Veci sa zmenili po
tom, ako sa sformovala Liga kráľov – dohoda medzi viacerými národmi,
ktorá mala byť nápomocná pri zachovávaní kolektívnej bezpečnosti a mie-
ru. Ligu založili v roku 1895 na konferencii v Paríži, ktorú usporiadal –“

Ludovít, dokončila Nina potichu. Toto bola tá najjednoduchšia vec na
francúzskych dejinách: ich panovníci sa takmer vždy volali *Ludovít* – až
po dnešného s poradovým číslom XXIII. Úprimne, Francúzi boli *Ludo-
vítmi* posadnutí hádam viac ako Washingtonovci menom *George*.

Prepisujúc profesorove slová do zošita, uvažovala, ako sa konečne zba-
viť myšlienok spojených s Washingtonovcami. Výška mala byť niečo ako
nový začiatok; šanca vyjasniť si, kam smeruje; šanca oslobodiť sa od vply-
vu kráľovskej rodiny.

Nina bola najlepšia kamarátka princeznej Samantha od útleho detstva. Stretli sa pred dvanástimi rokmi, keď prišla Ninina mama Isabella na pohovor do paláca. Predošlý kráľ – Edward III., Beatricin dedo, práve zomrel a nástupník potreboval nového správcu pokladne. Isabellu, ktorá pracovala v Obchodnej komore, odporučil jej vtedajší šéf. O pozície v paláci sa totiž ľudia neuchádzali; to palác pripravil zoznam kandidátov, a pokiaľ ste patrili k tým niekoľkým šťastlivcom, *oni* nakontaktovali vás.

V to popoludnie Ninina zvyčajná babysitterka zrušila stráženie, a tak Isabella nemala na výber, len dcéru zobrať so sebou. „Ostaň presne na tomto mieste,“ napomenula ju a usadila na lavičku v chodbe na prízemí.

Ninu prekvapilo, že sa pohovor skutočne udial priamo v paláci, no ako zistila neskôr, Washingtonský palác nebol len domovom kráľovskej rodiny v hlavnom meste, ale aj administratívnym centrom Koruny. Drvivú väčšinu šiestich stovák miestností predstavovali kancelárie a rôzne verejné priestory. Súkromné apartmány na druhom poschodí sa odlišovali oválnymi kľučkami na dverách; ostatné kľučky boli okrúhle.

Nina zasunula nohy pod lavičku a ticho otvorila knižku, ktorú si priniesla.

„Čo čítaš?“

Spoza rohu vykukla tvár v záplave orieškových vlasov – Nina okamžite spoznala princeznú Samantha. Aj keď tá v zebrovaných legínach a flitrovaných šatách práve ako princezná nevyzerala. Nechty mala ako dúhu; každý nalakovaný inou základnou farbou.

„Noo...“ Nina zakryla obal knihy, ktorá bola o princeznách, hoci o tých rozprávkových; pripadalo jej čudné rozprávať sa o nich so *skutočnou* princeznou.

„S mojím malým bratom teraz čítame knihy o drakoch,“ vyhlásila Samantha a naklonila hlavu na stranu. „Nevidela si ho náhodou? Neviem ho nikde nájsť.“

Nina pokrútila hlavou. „Myslela som, že ste dvojčatá,“ neubránila sa poznámke.

„To áno, ale som o štyri minúty staršia, čiže je to môj malý braček,“ odpovedala Samantha s neotrasiteľnou logikou. „Chceš mi ho pomôcť pohľadať?“

Princezná bola ako búrka kinetickej energie; poskakovala dole chodbou, otvárala jedny dvere za druhými a zabehla nazrieť za každý kus nábytku, aby skontrolovala, či sa tam jej dvojča náhodou neskrýva. Celý ten čas neprestávala Ninu zasypávať prívalom slov; prehliadka paláca v jej podaní bola naozaj unikátna.

„V tejto miestnosti straší kráľovná Thérèse. Je mi celkom jasné, že je to ona, pretože ten duch hovorí po francúzsky,“ vyhlásila zlovestne, ukazujúc na zadbenný prízemný salónik. Alebo: „Zvykla som sa tu preháňať na kolieskových korčuliach, až kým ma nenačapal otec a nezakázal mi to. Aj Beatrice to robila, ale nikdy nezáleží na tom, čo vyvedie Beatrice.“ Samantha neznela nahnevane, len akosi zamyslene. „Raz bude kráľovnou.“

„A čím budeš ty?“ spýtala sa Nina zvedavo.

„Hocičím iným,“ zaškerila sa Samantha.

Vodila Ninu z jedného neuveriteľného miesta na druhé, prechádzali cez komory plné naškrobených ľanových obrúskov a obrovskú kuchyňu, kde im šéfkuchár z maľovanej modrej nádoby ponúkol sladkosti. Princezná zahryzla do keksíka, no Nina si svoj odložila do vrečka. Bol príliš pekný na to, aby ho zjedla.

Keď poskakovali späť k lavičke, Nina si vystrašene všimla, ako z opačnej strany kráča jej mama v uvoľnenom rozhovore s kráľom. Keď na ňu obaja upreli pohľady, úplne zamrzla.

Kráľ sa chlapčensky usmial a rozžiarili sa mu oči. „A koho to tu máme?“

Nina síce kráľa nikdy predtým nestretla, ale nejaký spontánny inštinkt – alebo to mali možno na svedomí všetky tie momenty, keď ho videla v televízii – jej napovedal, že by bolo namieste ukloniť sa.

„Toto je moja dcéra Nina,“ zamrmlala Isabella.

Samantha pobehla k otcovi a potiahla ho za ruku.

„Oci, môže Nina zase čoskoro prísť?“ poprosila ho.

Kráľ priateľsky pozrel smerom k Nininej mame. „Dúfam, že sem Ninu budete poobede vodiť. Veď pracovný deň v paláci predsa len trvá dlhšie.“

Isabella zažmurkala. „Vaše veličenstvo?“

„Dievčatá si očividne rozumejú a viem, že vaša manželka je takisto často zaneprázdnená, tak prečo by Nina mala ostávať s opatrovateľkou, keď môže byť tu?“

Nina bola príliš mladá na to, aby vedela pochopiť, prečo matka váha.

„Mami, môžeem?“ pridala sa s nadšením. Isabella s povzdychom prikývla.

A tak, akoby mávnutím čarovného prútika, sa Nina stala súčasťou života kráľovských dvojčiat.

Boli nerozlúčnou trojicou: princ, princezná a dcéra správkyne pokladnice. Vtedy Nina ešte nedokázala cítiť nedostatok sebavedomia, ktoré by vyplývalo z rozdielov medzi jej a Samanthiným životom. Hoci boli dvojčatá a kráľovské deti, Jeff a Sam nikdy neurobili nič, aby sa Nina cítila ako outsider. K tomu boli všetci traja rovnako vyčlenení z oslnivého a neprístupného sveta dospelých – dokonca aj zo sveta staršej Beatrice, ktorá mala vtedy desať rokov a okrem školských povinností bola zavalená aj hodinami súkromného doučovania.

Sam a Jeff pravidelne prichádzali s rôznymi nápadi; to Nina sa ich vždy neúspešne snažila držať na uzde. Zvyčajne ušli pestúnke a vyrazili za nejakým dobrodružstvom: zaplávať si vo vyhrievanom vnútornom bazéne, hľadať povestné bezpečnostné a bombové úkryty, ktoré mali byť skryté kdesi pod palácom. Raz ich Samantha presvedčila, aby sa ukryli pod obrusom a špiclovali na stretnutí s rakúskym veľvyslancom. Odhalili ich asi o dve minúty, keď sa Jeffovi zachytila noha do obrusu a stiahol na seba džbán s vodou. Samantha medzitým stihla veľvyslan-

covi zašpiniť topánky medom. „Ak nechcete, aby vám do topánok niekto naliel med, nevyzúvajte si ich pod stolom,“ povedala neskôr, oči žiariace nezbedníctvom.

Kamarátstvo Niny a Samantha prežilo predovšetkým vďaka Samanthinmu odhodlaniu ostať neustále v kontakte, napriek tomu, že navštevovali rozdielne školy. Aj po tom, ako Ninina mama prestala pracovať ako správkynia pokladnice a stala sa ministerkou financií, Samantha naďalej pozývala Ninu na návštevy a prespávanie do paláca, na prázdniny do rôznych rezidencií patriacich Washingtonovcom; či dokonca ako svoje garde na rôzne oficiálne príležitosti.

Isabella sa však na kamarátstvo svojej dcéry pozerala so zmiešanými pocitmi.

S Julie sa stretli pred mnohými rokmi vo vysokoškolskej prípravke; dnes tvorili jednu z najvplyvnejších dvojíc v celom hlavnom meste: Isabella ako ministerka a Julie ako zakladateľka úspešného online biznisu. Nezvykli sa hádať, no nikdy sa nedokázali zhodnúť vo veci Nininho komplikovaného vzťahu s Washingtonovcami.

„My predsa nemôžeme Ninu na ten výlet pustiť,“ protestovala Isabella, keď Samantha kamarátku pozvala do kráľovskej plážovej rezidencie. „Nechcem, aby s nimi trávila priveľa času, predovšetkým ak tam s ňou nie sme my.“

Nina nastražila uši, aby lepšie počula hlasy, ktoré sa niesli cez staromódne potrubné kúrenie. Sedela v svojej izbe v podkroví a pôvodne nemala v úmysle špehovať... Ale takisto im nikdy nespomenula, ako dobre počuje ich rozhovory, odohrávajúce sa o poschodie nižšie.

„Prečo nie?“ spýtala sa Julie hlasom, ktorý potrubie podivne deformoval.

„Pretože sa o ňu bojím! Ten svet, v ktorom Washingtonovci žijú, s ich súkromnými lietadlami a slávnosťami a protokolom – to predsa nie je realita. A je celkom fuk, ako často ju niekam pozývajú alebo ako ju má Samantha rada, Nina nikdy nebude jednou z nich.“ Isabella si vzdychla.

„Jednoducho nechcem, aby sa cítila ako nejaká chudobná príbuzná z kníh Jane Austenovej.“

Nina sa prisunula bližšie k rúre, aby lepšie počula reakciu.

„Princezná je Nine výbornou kamarátkou,“ protestovala Julie. „A ty by si mohla mať trochu viac dôvery v to, ako sme svoju dcéru vychovali. Keď už nič iné, myslím si, že má Nina na Samanthu pozitívny vplyv – pripomína jej, aký je život tam vonku za bránami paláca. Princezná zrejme *potrebuje* normálnu kamošku.“

Keď začali chodiť na strednú, Nina už bola dávno zvyknutá na kamoškine bláznivé nápady a nákazlivé nadšenie. *Vezmime Alberta na prechádzku!* zvykla jej napríklad napísať Sam, mysliac tým citrónovožltý džíp, ktorý si od rodičov vyprosila k šestnástym narodeninám. Auto síce mala, ale stále si nevedela dokončiť vodičák, pretože vždy vyletela z testov z pozdĺžneho parkovania. Preto to otravne žlté auto ulicami hlavného mesta šoférovala Nina, so Samanthou na sedadle spolujazdca, večne žobroniacou, aby sa zastavili v mekáči. Po čase si Nina dokonca prestala všímať aj ochrankára, ktorý sa na ne mračil zo zadného sedadla.

Vďaka Sam Nina až príliš ľahko zabúdala na tisíce dôvodov, ktoré ich navzájom odlišovali. A Nina Sam zbožňovala, bezpodmienečne; presne tak ako by milovala vlastnú sestru, keby nejakú mala. Akurát sestra, ktorú si vybrala, bola náhodou aj americkou princeznou.

Ich vzťah sa však za posledných šesť mesiacov zmenil. Nina Sam nikdy nepovedala, čo sa stalo počas maturitného večera, a čím dlhšie si toto tajomstvo strážila, tým viac sa priepasť medzi nimi prehľbovala. Potom vyrazili Jeff a Sam na svoj bláznivý pomaturitný výlet a Nina začala chodiť na výšku – a tak to asi bolo pre všetkých najlepšie. Mohla to byť pre Ninu šanca na normálnejší život bez súkromných lietadiel a slávností a protokolu, ktoré tak má-tali Isabellu. Mohla sa vrátiť späť k svojej existencii v skutočnom svete.

Nina nikomu v škole nepovedala, kto je jej najlepšia kamoška. Aj tak by si zrejme mysleli, že klame – a keby jej náhodou uverili, určite by sa

z toho snažili dačo vyťažiť. Nina sa nevedela rozhodnúť, ktorá z týchto možností by bola tá horšia.

Keď profesor Urquhart vypol mikrofón, bol to jasný signál, že sa prednáška skončila. Sálu naplnil zvuk posúvajúcich sa stoličiek, zatvárajúcich sa laptopov a potláčaného klebetenia. Nina si do zošita poznačila zopár posledných poznámok, hodila ho do batoha a vybehla za Rachel na dvor.

Na chodbe sa k nim pridalo zopár ďalších dievčat, diskutujúcich o plesse. Všetky sa pohli k študentskému centru, kde zvyčajne obedovali. Až na Ninu.

Jej pozornosť upútal pohyb na ulici. Pri obrubníku bolo v neutrále pristavené čierne mestské auto. Z okna trčal biely kus papiera, na ktorom si Nina všimla napísané svoje meno.

To písmo by rozpoznala kdekoľvek.

„Nina? Ideš s nami?“ zavolala na ňu Rachel.

„Prepáč, musím ešte skočiť za svojím študijným poradcom,“ zaklamala Nina. Ešte chvíľu počkala a potom sa rozbehla cez trávnik k autu.

Vo velúrových teplákoch a bielom tričku, spod ktorého presvitala ružová podprsenka, sedela na zadnom sedadle princezná Samantha. Nina vliezla do auta a rýchlo za sebou zavrela dvere.

„Ninaaaa! Chýbala si mi!“ Sam uštedrila kamoške jedno zo svojich typických srdečných objatí.

„Tiež si mi chýbala,“ zamrmlala jej Nina do ramena. Na perách ju pálili tisícky otázok.

Konečne Samantha uvoľnila zovretie a naklonila sa k šoférovi: „Môžete chvíľu jazdiť okolo školy,“ povedala mu. Typická Sam – stále v pohybe, aj keď práve nikam nejde.

„Sam, čo tu robíš? Nemala by si sa chystať na večer?“

Sam sprisahanecky stíšila hlas: „Práve som ťa uniesla a beriem ťa na ples ako svoju plus jednotku!“

Nina pokrútila hlavou: „Dnes večer pracujem.“

„Ale budú tam aj tvoje mamy, určite ťa obe strašne rady uvidia.“ Sam sa nadýchla. „Prosím? Nina? Fakt by sa mi teraz zišla nejaká podpora. Kvôli našim.“

„Nevrátila si sa len teraz domov?“ Čím ich už mohla stihnúť naštváť?

„Posledné ráno v Thajsku sme s Jeffom ušli ochrankárom,“ priznala Sam, pozerajúc von z okna. Prechádzali Univerzitnou ulicou, smerom k veľkolepej neogotickej knižnici Dandridge.

„Striasli ste sa ochrankárov? Ako?“

„Utiekli sme im. Akože doslova,“ zdupľovala Sam, len s ťažkosťami potláčajúc úsmev. „Proste sme vbehli medzi autá, preplietli sme sa cez ne a potom sme stopovali do požičovne štvorkoliek. Jazdili sme s nimi po džungli. Bolo to neskutočné.“

„Znie to riskantne,“ poznamenala Nina a Sam sa zasmiala.

„Si ako naši! Vidiš, presne pre toto ťa potrebujem. Dúfala som, že ak by si šla dnes večer so mnou...“

„... tak by som ťa držala na uzde?“ dokončila za ňu Nina. Akoby to niekedy šlo – držať princeznú na uzde. Na svete neexistovala sila, ktorá by Sam odradila od niečoho, čo si zaumienila.

„Veď vieš, že ty si tu to dobré dievča!“

„Len v porovnaní s tebou,“ kontrovala jej Nina. „To nie je bohviečo.“

„Buď vďačná, že nastavujem latku tak nízko,“ utáhovala si z nej Sam. „Pozri, môžeme odtiaľ vypadnúť čo najskôr, zobrať z kuchyne nejaké kek-síky a pozeráť v telke otrasné reality šou. Už tak dávno sme nemali pyžamovú párty! Prosiím! Naozaj si mi chýbala.“

Takáto prosba, navyše od najlepšej kamošky, sa odmieta len ťažko. „Myslím... že by som si s Jodi mohla vymeniť šichtu,“ vzdala sa Nina po takom kratučkom váhaní, že ho kamarátka zrejme ani nezaregistrovala.

„Ďakujem!“ vykrikla Sam nadšene. „Ináč, doviezla som ti dačo z Bangkoku.“ Zalovila v taške a vytiahla balenie M&M's v modrom obale, zdobenom prekrásnym thajským písmom.

„Nezabudla si.“ M&M's boli Ninina obľúbená sladkosť. Sam jej vždy nejaké z výletov nosila – niekde čítala, že sa zloženie v jednotlivých krajinách líši, a tak sa rozhodla, že s Ninou musia vyskúšať všetky.

„Taak. Aké sú?“ spýtala sa, keď si Nina vložila čokoládový cukrík do úst.

„Brutálne.“ V skutočnosti boli nejaké oschnuté, čo ale neprekvapovalo pri vzdialenosti, ktorú precestovali niekde naspodku Samanthinej tašky.

Keď zabočili za roh, objavil sa pred nimi palác. Nine sa to zdalo príkoro, ale dalo sa to čakať; univerzita bola odtiaľ len kúsok. Ulicu lemovali prekrásne borovice a budovy, kde sídlili mnohé úrady a kde pracovalo veľa ľudí. Palác žiaril na modrom pozadí oblohy bielobou a celá jeho majestátnosť sa odrážala aj na hladine rieky Potomac, takže sa zdalo, že existujú dva paláce: jeden skutočný a druhý vodný, akoby zo sna.

Turisti obliehali železnú bránu, pri ktorej v pozore stála kráľovská garda, salutujúca na pozdrav. Nina si všimla zástavu povievajúcu vo vetre – Kráľovskú štandardu, ktorá signalizovala, že sa kráľ oficiálne nachádza v svojej rezidencii.

Zhlboka sa nadýchla a snažila sa dať dokopy. Nechcela ísť späť do paláca a riskovať, že sa s *ním* stretne. Stále ho neznášala za to, čo sa stalo na pomaturitnom večierku.

No azda ešte viac neznášala tú malú časť seba, ktorá ho napriek všetkému, čo spravil, tajne túžila vidieť.

3

DAPHNE

Daphne Deightonová otočila kľúčom v zámke a zastavila sa. Skôr zo zvyku pozrela so širokým úsmevom cez plece, hoci to bolo už niekoľko mesiacov, čo paparacovia striehli pred jej domom, kým chodila s Jeffersonom.

Cez riekú videla roh Washingtonského paláca. Centrum sveta – teda minimálne toho jej.

Z tohto uhla bol obzvlášť čarovný; poobedné slnko sa rozlievalo po jeho bielych pieskovcových stenách a vysokých oknách. Daphne však už vedela, že palác nie je taký dokonale usporiadaný, ako sa na prvý pohľad zdá. Tento pôvodný domov kráľa Georgea I. na Mount Vernon bol, prirodzene, opakovane renovovaný; každý panovník túžil zanechať na budove svoju nezmazateľnú stopu. Výsledkom bolo mätúce bludisko galérií a schodísk a chodieb, ktoré neustále zaplňali ľudia.

Daphne žila s rodičmi na okraji Herald Oaks, prominentnej aristokratickej štvrte na východ od paláca. Na rozdiel od susedov, ktorých rodiny vlastnili jednotlivé nehnuteľnosti viac než dve storočia, boli Deightonovci pomerne čerství majitelia. A takisto aj pomerne čerství aristokrati.

Vďakabohu, rodina aspoň *nejaký* titul mala, hoci na vkus Daphne trochu primálo dôležitý. Jej otec Peter bol druhým barónom z Margrave. Prvým šľachticom v rodine bol Daphnin starý otec, ktorého Kráľ Edward III. odmenil za jeho „osobné diplomatické služby“ na dvore ruskej cárovnej Anny. O aké osobné služby šlo, sa v rodine nikdy nehovorilo, no Daphne na to mala vlastný názor.

Keď zatvorila dvere a zhodila z ramena koženú tašku, počula, ako na ňu volá z jedálne jej matka: „Daphne? Mohla by si prísť sem?“

„Jasné.“ Daphne sa prinútila neznieť príliš netrpezlivo.

Vlastne očakávala, že rodičia na dnešok zvolajú rodinnú radu, tak ako veľakrát predtým – napríklad, keď ju Jefferson po prvý raz pozval na rande alebo keď ju zavolať na prázdniny so svojou rodinou, alebo ako v ten nemysliteľný deň, keď sa s ňou rozišiel. Každý míľnik ich vzťahu so sebou priniesol jednu z týchto diskusií. Takto skrátka fungovali.

Niežeby bola jej rodina bohvieako proaktívna. Všetko, čo s Jeffersonom dosiahla, bola jej vlastná robota.

Vklzla na jedálenskú stoličku oproti rodičom, nonšalantne sa načiahla za krčahom s vodou a ľadom a naliala si. Bolo jej celkom jasné, aké budú ďalšie slová jej mamy.

„Včera večer pricestoval.“

Nebolo potrebné vysvetľovať, *koho* tým myslela. Princ Jefferson George Alexander Augustus – najmladšie kráľovo dieťa a jediný syn.

„Som si toho vedomá.“ Akoby Daphne už nevidela asi milión správ na nete, nekontrolovala sociálne siete a nehládala každú drobnú informáciu. Akoby ho nepoznala lepšie než ktokoľvek iný – pravdepodobne lepšie než jeho vlastná matka.

„Ale nešla si sa s ním stretnúť na letisko.“

„Aby som sa pridala k všetkým tým jačiacim obdivovateľkám? To sotva. Uvidíme sa s Jeffersonom dnes na Kráľovninom plese.“ Daphne mu ostentatívne odmietala hovoriť *Jeff*, ako to robili ostatní. Zdalo sa jej to veľmi *nekráľovské*.

„Je to šesť mesiacov,“ pripomenul jej otec. „Si si istá, že si na to pripravená?“

„Myslím, že musím byť,“ odvetila Daphne úsečne. Samozrejme, že bola pripravená.

„Iba sa snažíme pomôcť, Daphne. Dnes je dôležitý večer. Po tom všetkom, čo sme spravili...“ pokúsila sa matka nasadiť zmierlivý tón.

Psychológ by azda povedal, že Daphne zdedila ambície po svojich rodičoch; no ešte presnejšie by bolo povedať, že ambície jej rodičov sú v nej priamo zosobnené a koncentrované; tak ako zahnutá sklenená šošovka dokáže do seba sústrediť rozptýlené lúče tepla.

Rebecca Deightonová sa začala po spoločenskom rebríčku šplhať dávno pred narodením Daphne – vtedy si ešte hovorila Becky. V devätnástich odišla z domu, z malého mesta v štáte Nebraska, vybavená len očarujúcim vzhľadom a prenikavo bystrou myslou. Už o pár týždňov mala vo vrecku zmluvu s prestížnou modelingovou agentúrou a jej tvár čoskoro zdobila obálky magazínov, bilbordy a reklamy na autá a bielizeň. Amerika sa do nej okamžite zbláznila.

Niekedy v tom čase si začala hovoriť Rebecca a stanovila si novú metú: šľachtický titul. Čoskoro sa zoznámila s otcom Daphne a stala sa z nej lady z Margrave.

Ak by šli veci podľa plánu a Daphne by sa vydala za Jeffersona, jej rodičia by určite čoskoro mohli pomýšľať na titul markíza a markízy. A možno by mohli mieriť i vyššie.

„Chceme len to, čo je najlepšie pre teba,“ zdupľovala Rebecca, nespúšťajúc oči z dcéry.

Myslíš to, čo je najlepšie pre teba, mala sto chutí odpovedať Daphne, no radšej sa rozhodla pre neutrálne: „Budem v pohode.“

Daphne už roky *vedela*, že sa raz vydá za princa. To je ten správny výraz: *vedela*. Nie *dúfala*, *snívala* či *cítila*, že je jej osudom vydať sa za princa. Také slová v sebe obsahovali určitý stupeň neistoty, náhody.

Daphne na základnej škole ľutovala dievčatá, ktoré boli kráľovskou rodinou priam posadnuté: niektoré kopírovali každý outfit princezien, prípadne si do skriniek lepili obrázky princa Jeffersona. O čo im akože šlo, keď odpadávali už pri pohľade na jeho plagát, prípadne keď predstierali, že

je ich priateľ? Predstieranie bola hra pre decká a bláznov, a Daphne nebola ani jedno, ani druhé.

V ôsmaku šla Daphnina trieda na exkurziu do kráľovského paláca a ona si vtedy uvedomila, prečo jej rodičia tak úzkostlivo stavajú na svojom aristokratickom statuse. Pretože ten status bol vstupnou bránou k *tomuto*.

Ako si tak prezerala všetku tú nedosiahnuteľnú nádheru a počúvala, ako sa spolužiacky nadchýňajú, že musí byť úžasné byť princeznou, uvedomila si, že majú pravdu. *Bolo* úžasné byť princeznou. A práve preto sa Daphne – na rozdiel od nich – jednou stane.

Po exkurzii sa pevne rozhodla, že sa dá dokopy s princom. A tak ako všetky stanovené ciele, dosiahla i tento. Najprv sa prihlásila na súkromnú dievčenskú Školu svätej Uršuly, ktorú odjakživa navštevovali aj americké princezné, prirodzene, aj Jeffersonove sestry. A nebolo na škodu, že Jeffersonova škola, chlapčenská Forsythova akadémia, sídlila hneď vedľa.

Samozrejme, princ ju pozval na rande hneď na jar, keď bola v prvom a on v druhom ročníku.

Zvládať spontánneho a nedbalého Jeffersona nebolo vždy jednoduché. Ale Daphne predstavovala všetko to, čím by princezná mala byť: správala sa vznešene, bola nadaná a, samozrejme, krásna. Očarila Američanov aj tlač. Schválila ju dokonca aj kráľovná-matka a tá bola legendárna svojou kritickosťou.

Všetko šlo ako po masle až do večera Jeffersonovej maturitnej párty, keď sa to totálne pokašľalo. Keď sa Himari zranila a Daphne vybehla pohľadať Jeffersona – len aby ho našla v posteli s inou babou.

Bol to stopercentne on: svetlo sa neomylné odrážalo od jeho tmavohnedých vlasov. Snažila sa dýchať. Akoby sa jej rozostrišlo videnie. Po tom všetkom, čo sa stalo, po tom všetkom, čo kvôli nemu podstúpila –

Potácavo ustúpila z izby a odbehla, skôr než si tí dvaja čokoľvek všimli.

Jefferson sa ozval na druhý deň. Daphne na moment chytila panika, že vie všetko – že vie, čo strašné a neslýchané spravila. Namiesto toho však zo seba vykoktal zopár upravených viet o tom, že sa s ňou rozchádza, znelo to ako práca jeho PR tímu. Stále opakoval, akí sú mladí: ako Daphne ešte nedokončila strednú školu a ako nevie, čo bude robiť ďalší rok. Že by azda bolo pre oboch lepšie, ak si na nejaký čas dajú pauzu, no dúfa, že môžu ostať kamarátmi. Daphne mu s podivne pokojným hlasom odvetila, že chápe.

Hneď ako zavesil, zavolała Natashi z novín *Daily News* a sama pustila von príbeh o rozchode. Už dávno sa naučila, že prvá verzia príbehu bola najdôležitejšia, pretože nastavila tón aj pre verzie budúce. A tak sa poistila, že Natasha ohlásila rozchod ako obojstranný a že sa Daphne a Jefferson navzájom dohodli, že bude tento vývoj udalostí najlepší pre oboch.

Aspoň na nejaký čas, ako článok podprahovo naznačoval.

Nasledujúcich šesť mesiacov po rozchode strávil Jefferson mimo mesta, najprv na oficiálnej ceste, potom na dobrodružnom pomaturitnom výlete so svojou sestrou-dvojčatom. Daphne mala medzitým dostatok času premýšľať o ich vzťahu; o tom, čo obaja spravili a čo ich to stálo.

A napriek všetkému, čo sa stalo, Daphne stále chcela byť princeznou. A získať Jeffersona späť.

„Len sa snažíme byť ti oporou, Daphne,“ pokračovala Rebecca obzvlášť vážnym tónom, akoby rozoberala život ohrozujúcu diagnózu. „Predovšetkým teraz...“

Daphne vedela, kam tým matka mieri. Teraz, keď sa s Jeffersonom rozišli, lovecká sezóna opäť odštartovala. Prenasledovali ho celé stáda dievčat. *Polovačka na princa*, hlásili noviny; *štetky lovia princa*, myslela si Daphne. Ten typ dievčat bol všade celkom rovnaký: krátke sukne, vysokánske opätky; baby čakajúce celé hodiny v baroch alebo hotelových halách, len aby zachytili jeho jediný pohľad. Jefferson vždy prechádzal okolo s tou svojou typickou nevšímavosťou a dievčatá ho prenasledovali s nastroženými sieťami.

Tieto baby, samozrejme, nepredstavovali reálnu konkurenciu: nebola to tá istá liga. Napriek tomu pocítila obavy vždy, keď niekde videla fotky princa obklopeného celým húfom prenasledovateľiek. Bolo ich predsa tak *veľa*.

Nehovoriac o babe v Jeffersonovej posteli, ktokoľvek to už bol. Nejaká masochistická časť Daphne chcela poznať jej identitu. Po tej inkriminovanej noci dokonca očakávala, že sa objaví nejaký článok, ale nič také sa nikdy nestalo.

Daphne pozrela smerom k zrkadlu, aby sa upokojila.

Nemohlo byť pochyb, že bola skutočne krásna – krásna takým tým vzácnym, dychberúcim spôsobom, ktorý akoby vysvetľoval úspech a ospravedlňoval všetky zlyhania. Po mame zdedila živé črty tváre, alabastrovú pokožku a predovšetkým oči: prenikavé zelené oči so zlatým zábleskom, ktoré dávali tušiť nevypovedané tajomstvá. Vlasy zdedila po otcovi: tú majestátnu divokú hrivu prechádzajúcu rôznymi odleskami od medi cez červené ríbezle až po farbu medu, ktorá jej v objemných vlnách padala takmer po pás.

Nenápadne sa usmiala: pohľad do zrkadla ju vždy mimovoľne upokojil.

„Daphne,“ prerušil jej myšlienky otec. „Čokoľvek sa stane, sme na tvojej strane. Vždy.“

Čokoľvek sa stane. Daphne sa mu snažila vyčítať z tváre, či aspoň tuší, čo spravila vtedy v noci.

„Budem v pohode,“ zopakovala.

Vedela, čo sa od nej očakáva. Ak jeden plán nefungoval, bolo potrebné prísť s iným. Aj keby sa pokĺzla a spadla, vždy musí ísť dopredu. Pre ňu existuje len vpred a hore.

Jej rodičia nemali potuchy, čoho bola schopná – čo už kvôli korune vykonala.

4

SAMANTHA

V ten večer zamierila Samantha k jedným z tých neoznačených dverí, ktoré boli za sebou nacvakvané na chodbe ako nejaký náhly výkrik architektonickej nekreativity. Dvere možno nevyzerali nijako zaujímavo, no boli to Dvere povzdychov, súkromný kráľovský vchod do plesovej sály. Svoje meno získali preto, lebo princezné, ktoré boli na ples primladé, mali dovolené sledovať ho odtiaľto – a pri pozorovaní tancujúcich párov si často romanticky povzdychli.

„Vaši budú poriadne vytočení,“ skonštatovala Nina, kráčajúca po jej boku.

„Možno.“ Sam v skutočnosti pochybovala, že si jej neskorý príchod vôbec všimnú. Vlastne si nikdy nevšímali nič, čo robila, pokiaľ to teda neprepískla natoľko, že k tomu boli vyslovene donútení.

Ochrankár ich prísne nasledoval: Sam bolo jasné, že sa Caleb kvôli tomu žartíku v Thajsku ešte stále hnevá. Teda, Sam sa pôvodne nechcela rozbehnúť v ústrety dopravnej premávke; to len Caleb jej nedal na výber. Nič iné naňho nezaberalo: prosby, presviedčanie; dokonca ani jej ultimátny trik, keď sa sťažovala na krčie alebo chýbajúce tampóny. Keď to skúsila na svojho ochrankára, bez slova jej podal dva ibalginy a fľašu vody.

„Prichádzam s Vrabčekom,“ zamrmal Caleb do vysílačky. Sam sa snažila potlačiť nechúť; túto prezývku neznášala. Všetci členovia kráľovskej rodiny mali ornitologické krycie mená: kráľ bol Orol, kráľovná Labuť, Beatrice bola Sokol a Jeff bol Havran. Všetko vznešené prezývky. Niečo

špeciálne. Len vrabček bol obyčajný, menej významný – dieťa navyše, ako poistka.

Kráľovský herold stál v pozore pred Dverami povzdychov a profesionálne prehliadol Saminu nedochvilnosť. Počkal, kým si naniesie lesk na pery s pivóniovým odtieňom a vráti ho do clutch kabelky. Za tento lesk jej kozmetická spoločnosť ponúkla multimiliónovú zmluvu: lesk by nazvali Americká ruža a na balení by bola tvár Sam – tá však ponuku odmietla. Páčilo sa jej mať ten lesk proste iba pre seba.

Kývla smerom k heroldovi, ktorý vstúpil dnu a zaklopal obrovskou zlatou ceremoniálnou palicou o zem. To klopanie prehlušilo štrngajúce poháre, zvuk kožených podrážok na podlahe a šum klebiet.

„Jej výsosť Samantha Martha Georgina Amphyllis z rodu Washingtonovcov!“

Samantha ešte raz pozrela na Ninu a vstúpila do sály. Stovky párov očí žiariacich zvedavosťou zrazu preskočili na Samanthu: koľko v zahraničí pribrala, koľko asi stála jej róba, prípadne ako veľmi žiarli na svoju sestru. Sam sa snažila neskloniť hlavu, neuhnúť pohľadom. Už zabudla, aké obrovské tieto akcie bývajú; je tu každý šľachtic a politik; samozrejme, aj s partnermi.

Časníci v bielych rukavičkách nenápadne prechádzali davom s pohármi so šampanským a sláčikové kvarteto hralo v pozadí nenápadnú hudbu. Všade bola rozvešaná slávnostná výzdoba zo živých rastlín, korunovaná vianočnými ružami a obrovskými červenými zamatovými mašľami. V rohu stál oficiálny kráľovský vianočný stromček, zdobený staromódny-
mi reťazami z pukancov a čerešní – takýto kráľovská rodina zdobila už vyše sto rokov.

Sam si všimla, že Jeff stojí vonku. Francúzske dvere boli otvorené dokorán a množstvo dvoranov sa tlačilo na terasu s kolonádou, vybavenú ohrievacími lampami. Všimla si, že prišli už aj niektorí ich kamaráti. Jeff zachytil jej pohľad a v očiach mu zasvietilo niečo, čo sa neomylnne dalo

interpretovať ako varovanie. V tom istom momente Sam pocítila, ako jej niekto jemne zovrel rameno.

„Samantha. Potrebujeme sa porozprávať.“ Kráľovná Adelaide vyzerala v bezramienkových čiernych šatách veľmi elegantne. Žiarivé vlasy mala zopnuté staromódnymi diamantovými sponami. Tými, ktoré George II. slávne vyhral od Ľudovíta XVI. v kartách. Tú hru ľudia nazývali aj Louisianská stávka, pretože v nej francúzsky kráľ prehral aj dnešný štát Louisiana.

„Čau, mami,“ ozvala sa Sam veselo, hoci vedela, že je tento pokus celkom zbytočný.

„Toto nie je róba, ktorú som ti prichystala.“ Kráľovná Adelaide disponovala vzácnou schopnosťou usmievať sa a vynadať človeku zároveň; Sam túto jej črtu považovala za strašidelnú – ale aj pôsobivú.

„Viem.“ Sam sa rozhodla inkriminované šaty odignorovať a namiesto toho si vybrala šaty cez jedno rameno pokryté striebornými flitrami: samozrejme, nebolo to práve vhodné na udalosť tohto kalibru, ale Sam to bolo fuk. Divoké tmavé vlasy si nechala rozpustené a neučesané; akoby práve vstala z postele. Takisto si však z Korunovačných klenotov vypožičala tesný náhrdelník na krk, ktorý kedysi patril jej starej mame: pozostával z obrovských okrúhlych opracovaných rubínov a diamantov. Namiesto krku si ho však Sam omotala okolo zápästia, a tak elegantné kamene vlastne nabrali akýsi sexy nádych.

Sam sa už dávno rozhodla, že ak nemôže byť tá krásna, mala by byť minimálne tá zaujímavá. Krásna naozaj nebola – teda nie v tom klasickom zmysle slova –, mala príširoké a príliš sa zvažujúce čelo; obočie príliš ťažkopádne; črty príliš drsné, pripomínajúce jej vzdialených hannoverských bratrancov.

Zdalo sa však, že celý tento dojem bol preč v momente, keď Sam začala rozprávať. Bola plná takej ťažko definovateľnej a nákazlivej energie, akoby mala v sebe viac života než ktokoľvek iný. Akoby v nej hral každý jeden nerv v každom jednom momente.

Kráľovná dcéru razantne zatiahla do rohu sály, aby sa vyhla všetkým zvedavým ušiam.

„Tvoj otec a ja sme sklamaní,“ začala Adelaide.

To už je len novinka. „Tak to ma mrzí,“ skonštatovala Sam unavene. Tento scenár už dôverne poznala a vedela, ako matke povedať to, čo chce počuť. Vďaka neskorému priletu sa rodičom včera vyhla; po celý deň boli príliš zaneprázdnení prípravami. No Sam bolo jasné, že tomuto stretu sa jej vyhnúť nepodarí.

„Mrzí?!“ zasyčala kráľovná. „Viac k tomu nemáš čo povedať? Prečo si ušla ochranke? Samantha, takéto správanie je netolerovateľné! Tí ľudia pre teba každý deň riskujú život! Stáť medzi tebou a akýmkoľvek nebezpečenstvom je ich každodenná práca. Preukazovať im úctu je minimum, čo pre nich môžeš spraviť!“

„A Jeffovi si to už hovorila?“ spýtala sa Sam, hoci poznala odpoveď. Jeff z týchto vecí vždy vyviazol bez problémov.

Nebolo to fér! Hoci sa Amerika tvárila veľmi progresívne, stále tu kde si v pozadí existovali sexistické dvojité meradlá. Jeff a Sam to len potvrdzovali – ako v tých štúdiách, kde sa k dvom bábätkám-dvojčatám správali rovnako, avšak okrem jednej kľúčovej premennej, a potom sledovali, aký to na ne malo vplyv.

Tá premenná v tomto konkrétnom prípade bola, že Jeff bol chalan a Sam dievča, a aj keď vyviedli tú istú hlúposť, ľudia reagovali odlišne.

Ak napríklad paparacovia prichytili v nákupnom ošiali v superdrahých obchodoch Jeffa, zhodnotili, že hľadal čosi na špeciálnu príležitosť; Samantha však v takomto prípade bola jednoducho rozmazané decko.

Ak sa niekde objavili fotky očividne podguráženého Jeffa, ako sa potáca von z baru, proste len potreboval vypustiť paru; Samantha však hneď bola divoká vymetačka každej párty.

Ak na paparacov náhodou vyletel Jeff, jednoducho si len rázne chránil svoje súkromie; no Samantha hneď bola bezcitná mrcha.

Samantha by veľmi rada videla, ako by novinári reagovali, ak by čokoľvek z toho spravila Beatrice, ale tá ostávala, samozrejme, vždy stelesnenou dokonalosťou.

Sam vedela, že nič z toho nie je Jeffova vina. Ale aj tak... stále si veľmi želala, aby bolo v jej moci veci zmeniť. Hoci dobre vedela, že to nie je možné.

„Nechápem, prečo z toho robíte vedu,“ pokúsila sa slabo zaprotestovať. „Nikomu sme predsa neublížili. Prečo ma nemôžete nechať aspoň trochu si užívať život?“

„Samantha, teba skutočne nikto nemôže obviňovať, že sa nesnažíš užívať si svoj život,“ odsekla jej Adelaide.

Sam sa snažila zakryť, ako veľmi sa jej to dotklo.

Jej matka si povzdychla. „Môžeš sa dnes aspoň posnažiť o slušné správanie? Je to pre tvoju sestru veľký večer.“

Niečo v matkinom tóne Sam zarazilo: „Čo tým myslíš?“

Kráľovná namiesto odpovede zovrela pery. O čokoľvek šlo, nemala potrebu sa s tým Sam zdôveriť. Ako inak.

Sam si napoly želala, aby sa mohla vrátiť do Thajska, kde by sa len otočila na Jeffa s obočím zdvihnutým na znak výzvy – a navrhla mu útek. Alebo ešte skôr, do dní, keď sa na ňu mama ešte nepozerala s takým očividným sklamaním. Sam si pamätala, že sa na ňu kedysi zvykla usmievať: keď jej princezná rozprávala príbehy o tom, čo sa jej v daný deň prihodilo v škole. Adelaide zvykla držať dcéru v náručí a zapletať jej vrkoč, jemne uhladzujúc a prekladajúc jednotlivé pramene vlasov.

Sam však vedela, že je to zbytočné. Každému bolo celkom fuk, čo si myslí: vyžadovalo sa od nej len zmĺknúť a nekradnúť dokonalej Beatrice ani trocha mediálnej pozornosti. Stáť v úzadí. Byť videná, no nepočutá.

Rázne prešla sálou s tvrdošijným výrazom na tvári. V pohode, teraz môže každý začať ohovárať jej dnešné šaty, žiariace ako rozsvietená disko guľa. Spod rias jej presvital divoký a svojhlavý pohľad.

Sam si staršiu sestru všimla takmer až na druhej strane; dokonale upravenú v kokteillových šatách s vysokým stojičkom – pravdepodobne prvý outfit večera, keďže sa Beatrice pri takýchto spoločenských príležitostiach zvykla opakovane prezliekať. Rozprávala sa s neznámou dámou so šedivými vlasmi a ostrými črtami. Sam si až po chvíli uvedomila, že nehovorí po anglicky.

Rýchlo prešla popri sestre a zaujala strategickú pozíciu pri bare, čo najviac v úzadí, aby ju nikto nevidel.

Kam zmizla Nina? Sam vytiahla telefón a natukala rýchlo správu: *Be-riem drinky, nájdí ma*. Potom sa naklonila dopredu a nadviazala očný kontakt s barmanom: „Môžem poprosiť pivo?“

Úkosom na ňu pozrel, obaja totiž dobre vedeli, že palác pri takýchto príležitostiach pivo neservíruje; považovalo sa to za nekultúrne – nech už to znamenalo čokoľvek.

„Prosím,“ dodala Sam s tým najsladším úsmevom, aký vedela vystrúhať. „Nemáte tam aspoň jednu fľašku?“

Barman zaváhal, akoby zvažoval možné riziká. Potom sa natiahol pod barový pult a vytiahol dve ľadové fľašky s pivom. „Ale odo mňa to nemáte.“ Mrkol na Sam a obrátil sa jej chrbtom, akoby sa chcel dištancovať od inkriminujúceho dôkazu.

„Paráda! Presne toto som hľadal,“ ozval sa zľava hlas a následne jej z rúk zmizla jedna z fliaš.

„Heeej, to je moje!“ obrátila sa Sam na vysokých sandáloch s remienkami.

Chalan stojaci vedľa nej sa oprel lakťami o bar a uprel na ňu svoje šokujúco modré oči. Vyzeral o pár rokov staršie, asi tak vo veku Beatrice. Mal nepoddajné blond vlasy a ostro rezané črty tváre. Bol by až strašidelne pekný, ak by jeho tvár nezjemňovali veselé jamky v lícach.

Sam premýšľala, čo je zač. Na rozdiel od väčšiny mäkkých a rozkysnutých šľachticov mal tento chalan atletickú postavu.